

Sygn. akt I C 2997/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Marzena Studzińska

Protokolant Karina Kostyra

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2015 roku w Kłodzku

na rozprawie sprawy

z powództwa (...)z siedzibą w G.przeciwko J. M.

o zapłatę 2 390,59 zł

oddala powództwo.

sygn. akt I C 2997/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...)w G.wniosła o zasądzenie od pozwanej J. M.kwoty 2390,59 zł (obejmującej należność główną – 875,79 zł, odsetki umowne – 32,56 zł, odsetki karne – 2,93 zł, odsetki karne z tytułu zwłoki w zapłacie poszczególnych rat kredytu – 18,27 zł, koszty wynikające z umowy pożyczki – 147,46 zł oraz opłatę przygotowawczą za udzielenie pożyczki – 1313,58 zł) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 2243,13 zł od dnia 18 października 2014 roku oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwu podała, że w dniu 8 stycznia 2014 roku pozwana zawarła z (...)Spółka z o.o. (...)Sp.j. (wcześniej (...)Spółka z o.o. (...)) z siedzibą we W.) umowę pożyczki. Wskazała także, iż pozwana nie regulowała terminowo swoich zobowiązań i w związku z tym strona powodowa pismem z dnia 30 lipca 2014 roku wypowiedziała pozwanej powyższą umowę. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa powołała się również na umowę cesji wierzytelności z dnia 24 stycznia 2014 roku na podstawie, której wierzyciel pierwotny dokonał przelewu wierzytelności na jej rzecz, zgodnie z art. 509 kc. Wskazała, że wezwała pozwaną do zapłaty zaległości, jednakże pozwana nie uregulowała zadłużenia w wyznaczonym terminie.

Postanowieniem z 21 listopada 2014 roku wydanym w sprawie sygn. akt VI N-ce 1504555/14 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i w związku z tym przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kłodzku.

Pozwana J. M. nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy w swej nieobecności, ani też nie złożyła wyjaśnień w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 stycznia 2014 roku pozwana J. M.zawarta z (...)z o.o. (...) z siedzibą we W.umowę pożyczki. Zgodnie z § 1 powyższej umowy wyżej wymieniony strona powodowa udzieliła pozwanej pożyczki w kwocie 1000 zł na okres od 8 stycznia 2014 roku ze spłatą do 8 listopada 2015 roku.

/dowód: umowa pożyczki, k. 21-25/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wobec tego, że pozwana nie stawiała się na rozprawie i nie złożyła wyjaśnień, Sąd wydał wyrok zaoczny (art. 339§1 kpc w zw. z art. 340 kpc). Sąd nie przyjął za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych, przedstawionych w pozwie, ponieważ budzą one uzasadnione wątpliwości (art. 339§2 kpc).

Powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na brak legitymacji czynnej strony powodowej. Strona powodowa nie udowodniła faktów, z których wywodziła skutki prawne, w postaci możliwości żądania zapłaty od pozwanej kwoty dochodzonej pozwem. Jej twierdzenia, jakoby nabyła wierzytelność, przysługującą względem pozwanej, w kwocie dochodzonej pozwem, pozostały gołosłowne.

Zgodnie z art. 510 § 1 kc, umowa sprzedaży wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę. Strona powodowa nie udowodniła, że nabyła przedmiotową wierzytelność. Umowa pożyczki z dnia 8 stycznia 2014 roku, na podstawie której strona powodowa wywodzi swoje roszczenie, została zawarta między pozwaną a (...)z o.o. (...)z siedzibą we W., a więc podmiot odrębny od spółki (...)Spółka z o.o. (...)Sp.j.), z którą strona powodowa miała zawrzeć umowę cesji wierzytelności. Zgodnie z art. 511 kc, jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Nie dołączając do pozwu odpisu umowy sprzedaży wierzytelności z 24 stycznia 2014 roku, zawartej z wierzycielem pierwotnym, strona powodowa nie wykazała, że nabyła wierzytelność która, zgodnie z dołączoną umową, przysługiwałaby (...)Spółka z o.o. (...) z siedzibą we W.(art. 6 kc). Dołączone do pozwu dokumenty, w postaci pism strony powodowej skierowanych do pozwanej (bez potwierdzeń nadania), tj. wypowiedzenie umowy pożyczki z dnia 30 lipca 2014 roku (k. 26) oraz przypomnienie o zaległych płatnościach z dnia 23 maja 2014 roku (k. 28), jako dokumenty prywatne, stanowią jedynie dowód tego, że osoby, które je podpisały, złożyły oświadczenia o treści, zawartej w tych dokumentach (art. 245 kpc). Nie są to zatem wystarczające dowody na okoliczność, jak chciała strona powodowa, że przysługuje jej wobec pozwanej roszczenie o zapłatę kwoty dochodzonej pozwem, w związku z nienależytym wykonaniem przez pozwaną umowy pożyczki z dnia 8 stycznia 2014 roku.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 471 kc, art. 483§1 kc w zw. z art. 6 kc, orzeczono jak w sentencji wyroku.

Sąd nie znalazł przy tym podstaw do działania z urzędu w celu poszukiwania dowodów, na poparcie twierdzeń powoda, u wskazanego zbywcy wierzytelności, w sytuacji, gdy strona powodowa profesjonalnie zajmuje się obrotem wierzytelności i działała przez pełnomocnika, będącego radcą prawnym. Sąd podziela pogląd, wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000r., V CKN 175/00, OSP 2001 r./7-8/116, iż działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP). W uzasadnieniu powołanego orzeczenia wyrażono stanowisko, iż ani w toku postępowania dowodowego, ani po wyczerpaniu wniosków dowodowych stron, sąd nie ma obowiązku ustalania, czy sprawa jest dostatecznie wyjaśniona do stanowczego rozstrzygnięcia stosunku spornego i nieaktualny jest już nakaz uzupełniania z urzędu udzielanych przez strony wyjaśnień i przedstawianych przez nie dowodów jak i dokonywania oceny stopnia wyjaśnienia sprawy. Powołanie dowodu przez sąd z urzędu może być korzystne dla jednej ze stron, niekorzystne natomiast dla strony przeciwnej. Przestrzegając zasady równości stron, sąd musi, o ile chodzi o powoływanie dowodów, przestrzegać również zasady kontrydiktoryjności, stosownie do której strona może m.in. powoływać dowody i wypowiadać się co do dowodów powołanych przez przeciwnika. Sąd powinien zatem przede wszystkim dbać o to, aby każda ze stron taką możliwość uzyskała. Działanie przez sąd z urzędu nie może prowadzić do zastępowania strony w spełnieniu jej obowiązków i może mieć miejsce tylko w szczególnie wyjątkowych sytuacjach. Sąd nie dopatrzył się podstaw do uznania za taką sytuację stron w niniejszej sprawie.